Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. 0.60

ΗΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρ. 40. Ἑξάμηνος δρ. 22. Τρίμηνος δρ. 12.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου Γρ. Δ. 50. Ἀγγλίας, Κύπρου καὶ λοιπῶν Ἀποικιῶν σελίνια 10. Ἀμερικῆς δολ. 4. Λοιπῶν χωρῶν φράγκα Γαλλικὰ 25. Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ ΕΤΟΣ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 30ὸς | Ἐν Ἀθήναις, 24 Νοεμβρίου 1923 | Ἔτος 43ον—Ἀριθ. 50

Η ΜΙΚΡΗ ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET*)*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΝΔ'. (Συνέχεια)

Ἡ πομπὴ περνᾶ ἀπὸ δρόμους, ἀπὸ λεωφόρους καὶ τέλος φτάνει στὴν πόλη τοῦ παλατιοῦ. Ὁ βασιλιὰς περιμένει ἐκεῖ. Προχωρεῖ γιὰ νὰ προϋπαντήσῃ τὶς ταξιδιώτισσες, εὔχεται τὸ «καλῶς ὥρισες» στὴ μνηστὴ τοῦ γιοῦ του κι' ἡ Ζίνα μπαίνει μὲ δόξα καὶ τιμὴ στὸ παλάτι ἐκεῖνο ποὺ ταν ἄλλοτε δικό της καὶ ποὺ ποτὲ δὲν ἔλπιζε πὼς θὰ τὸ ξανάβλεπε.

* * *

Τὰ μάτια της μαγεμμένα κοιτάζουν τὸ ἐσωτερικὸ αὐτοῦ τοῦ παλατιοῦ, ποὺ τόσο τῆς θυμίζει τὴν παιδική της ἡλικία, κι' ἡ καρδιά της χτυπᾶ δυνατὰ μπροστὰ σ' ἐκεῖνον, ποὺ μαζὶ μ' ὅλ' αὐτὰ τὰ πράγματα, τῆς ἔκανε ἕνα δῶρο πιὸ πολύτιμο ἀκόμα, τῆς χάρισε μιὰ καρδιὰ γεμάτη ἀγάπη. Πῶς νὰ δείξῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της στὸν πρίγκηπα Ἀλβέρτο;... Μὲ τὸ ν' ἀφιερώσῃ τὴ ζωή τῆς ὄχι μόνο σ' αὐτὸν ποὺ θᾶναι σύζυγός της, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλον αὐτὸ τὸ λαό, ποὺ οἱ ἐπευφημίες του φτάνουν τώρα ὡς αὐτή. Μὲ μιὰ γνώριμη κίνηση, πλησιάζει τὸ παράθυρο, ὅπως τὄκανε ἄλλοτε. Βλέπει πρόσωπα φιλικὰ καὶ χαιρετᾷ μὲ τὸ χέρι. Ἔξαφνα τὸ βλέμμα της διακρίνει τὸ Μαρούση, τὸν ἡρωϊκὸ αὐτὸ γέρο ποὺ εἶχε σώσει ἄλλοτε αὐτὴ καὶ τὴ θειά της, καὶ τὴν Ἐλίζα Κραντόν, ποὺ τὰ χαρακτηριστικά της, χωρὶς νἄχουν ἀνάγκη ἀπὸ λόγια, ἐκφράζουν μιὰ βαθειὰν εὐγνωμοσύνη.

«—Ἔλεος! ἔλεος!...» (Σελ. 386, στ. γ'.)

Στὴν πρώτη γραμμὴ τοῦ πλήθους φαίνεται ἡ κυρία Ροζεμόντ, ἡ κυρία τῆς τιμῆς, ποὺ τόσα εἶχε τραβήξει ἄλλοτε ἀπ' τὸν ἀνυπόταχτο χαρακτῆρα τῆς μικρῆς βασίλισσας, ὁ σινιὸρ Πιτσικάτος καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλα γνωστὰ πρόσωπα. Ἔσβυσαν ἀπ' τὴ μνήμη τους τὰ βάσανα ποὺ πέρασαν μὲ τὶς παραξενιὲς τῆς μικρῆς καὶ ἑνώνουν τώρα κι' αὐτοὶ τὴν ἀφοσίωσή τους μὲ τὴν ἀφοσίωση ὅλου τοῦ λαοῦ.

Ὡς ἐκεῖ ποὺ φτάνει τὸ μάτι, εἶν' ἕνας ὠκεανὸς ἀπὸ κεφάλια ποὺ εὔχεται τὸ «καλῶς ὥρισες» στὴ νεοφερμένη. Κι' ἡ καρδιά της τότε πλημμυρᾷ ἀπὸ μιὰν εὐγενικὴ περηφάνεια, ἀπὸ μιὰν ἀπέραντη καλωσύνη καὶ ψυθυρίζει:

— Ἀξίζει νὰ ζῇ κανεὶς... νὰ ζῇ γιὰ νὰ χαρίζῃ γύρω του εὐτυχία...

Μιὰ ἀντιπροσωπεία ἀνέβηκε στὸ παλάτι νὰ τὴ χαιρετήσῃ. Εἶναι οἱ ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τοῦ Κράτους κι' ἀνάμεσά τους ἡ Ζίνα ἀναγνωρίζει τὸ σύμβουλο Μάρφα, τὸν ἀρχιδικαστὴ Μπαρτόλδο, τὸ βαρῶνο ντὲ Μπρόκ, ὅλους αὐτοὺς ποὺ ἄλλοτε τόσο τὴν ἔβλαψαν.

Πλησιάζουν δισταχτικά, ἐλπίζοντας πὼς ἡ Ζίνα ντὲ Φιρστάτ ἔχει ξεχάσει τὶς μηχανορραφίες τους, τὶς προδοσίες τους, τὴν κακοπιστία τους.

Ἡ μικρὴ βασίλισσα δὲν ἔχει τίποτα ξεχάσει. Μὰ ἡ καρδιά της εἶναι γεμάτη χαρὰ καὶ θέση γιὰ τὸ μῖσος δὲν ὑπάρχει. Μήπως ἡ ἀγάπη ὅλων τῶν ἄλλων δὲν εἶνε ἀρκετὴ ἱκανοποίησις γιὰ ὅσα τῆς ἔκαναν; Τοὺς συγχωρεῖ λοιπὸν χωρὶς δισταγμό. Κι' ἡ μνηστὴ τοῦ Ἀλβέρτου ντ' Ἰσλὰζ χαμογελᾷ σ' ὅλους αὐτοὺς μὲ τρόπο ποὺ τοὺς καθησυχάζει ἐντελῶς.

Κι' ὁ ἴδιος ὁ βασιλιὰς εἶν' ἐνθουσιασμένος μὲ τὴ μέλλουσα νύφη του, Ἀλλωστε θεωρεῖ αὐτὴ τὴν πράξη τοῦ γιοῦ του πολὺ διπλωματική: Ἔτσι συμφιλίωσε τὶς δυὸ ἀντίθετες οἰκογένειες κι' ὁ γέρος βασιλιὰς δὲν ἔχει πιὰ φόβο νὰ χάσῃ τὸ θρόνο, γιατὶ ἡ Ζίνα—τώρα τὸ καταλαβαίνει ὁ Ἰσλὰζ — ἔχει πάρα πολλοὺς ὀπαδοὺς στὴ χώρα.

«Τὸ δαχτυλιδὶ τῆς Θαμαό...» (Σελ. 393 στ. γ'.)

Ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος δὲν ἔχει ἰδέα βέβαια ἀπ' αὐτοὺς τοὺς γεροντικοὺς ὑπολογισμούς. Αὐτὸς δὲ συλλογίστηκε οὔτε πολιτική, οὔτε θρόνο. Ὅ,τι ἔκαμε, τὄκαμε σύμφωνα μὲ τὸ δίκιο καὶ μὲ τὸ θερμό του αἴσθημα.

Ὅταν τὸ παλάτι ἡσύχασε κάπως, φέρνει τὴ Ζίνα στὸ σαλόνι, ὅπου τὴν περιμένουν τὰ πολύτιμα, τὰ βασιλικὰ δῶρα. Ὁ νέος πῆρε μιὰ φτωχικὴ κοσμηματοθήκη καὶ τῆς τὴν ἔδειξε:

— Αὐτὸ εἶναι τὸ δῶρο ποὺ ἡ φίλη σας ἡ κυρία Ἐριὼ μ' ἐπεφόρτισε νὰ σᾶς προσφέρω. Ξέρω ὅτι εἶναι γιὰ σᾶς πολύτιμο κι' ἀγαπητό.

* * *

Καὶ στὰ θαμπωμένα μάτια τῆς μικρῆς Βασίλισσας παρουσιάστηκε τὸ ἀγαπημένο κειμήλιο, τὸ δαχτυλίδι τῆς Θαμαό, τὸ ζαφείρι ποὺ εἶχε γνωρίσει τόσους σκληροὺς ἀγῶνες τῆς ζωῆς της.

Δὲν πίστευε ὅ,τι ἔβλεπε. Κοίταζε πότε τὸ μνηστῆρά της, πότε τὸ λαμ

περὸ πετράδι. Βέβαια ἦταν τὸ ζαφείρι τῆς Θαμαό, γι' αὐτὸ δὲν εἶχε ἀμφιβολία, γιατὶ ὅμοιο του ἄλλο δὲν ὑπῆρχε. Καὶ μέσ' στὴ μνήμη της φανερώθηκε ἡ μικρὴ Ἰνδή, μὲ τὸ μελαχροινὸ πρόσωπό της καὶ τὰ τρυφερὰ βλέμματά της, τὰ λυπημένα βλέμματά της, ποὺ ἔδειχναν πάντα τόση ἀγάπη..

Πῶς συνέβη ὥστε νἄρθῃ στὰ χέρια της αὐτὸ τὸ δαχτυλίδι, τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἔπερνε πίσω τὸ θρόνο της, τὴ δύναμή της κι' ἔμπαινε στὸ δρόμο τῆς εὐτυχίας;

Μπροστὰ στὰ τόσα θαύματα, ἡ κόρη νόμισε μιὰ στιγμὴ πὼς ὀνειρευόταν.

— Δὲ μοῦ ἐξηγεῖτε, σᾶς παρακαλῶ;.. Δὲν καταλαβαίνω...

Δὲ χρειάστηκε πολλὴ ὥρα. Μὲ δυὸ λόγια, ὁ πρίγκηψ Ἀλβέρτος διηγήθηκε τὴν ἱστορία, ποὺ εἶχε ἀκούσει κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν κυρία Ἐριώ.

Ἡ Ζίνα ἔκλεισε τὰ μάτια, γιὰ νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα, ποὺ τῆς ἀνέβαζε ἡ συγκίνηση. Ἔτεινε τὸ χέρι στὸν πρίγκηπα Ἀλβέρτο κι' ἐκεῖνος μ' ἕνα εἶδος εὐλαβείας πέρασε στὸ δάχτυλό της τὸ ζαφείρι τῆς ἀλησμόνητης μικρῆς πεθαμμένης.

Ἡ μικρὴ Βασίλισσα τότε σήκωσε τὰ μάτια της καὶ πέρασε τὸ βλέμμα της πάνω στὰ κοσμήματα ποὺ σὲ λίγο θὰ λαμποκοποῦσαν ἀπάνω της. Ἀνάμεσα σ' αὐτὰ ἦταν καὶ τὸ χρυσὸ στέμμα, τὸ στέμμα ἐκεῖνο ποὺ ἄλλατε μὲ τόσην ἀφροσύνη τὄχε βγάλει ἀπ' τὸ κεφάλι της καὶ τὄχε φορέσει σὲ μιὰ φιλενάδα της, τὴν ἡμέρα τῆς στέψεως. Ἦταν τοποθετημένο μέσα σὲ μιὰ πλημμύρα ἀπὸ δαχτυλίδια, βραχιόλια, διαδήματα, περιδέραια κι' ἄλλα διαμαντικά.

Ἡ Μίλλυ κι' ἡ Κάρολα κοίταζαν κι' αὐτὲς θαμπωμένες τὰ πολύτιμα αὐτὰ στολίδια. Ὥρα πολλὴ εἶχαν σταθῆ θαυμάζοντας ἕνα περιδέραιο ἀπὸ μαργαριτάρια ποὔβγαζαν ρόδινες ἀνταύγειες. Καμμία ὅμως ζηλοτυπία δὲν ἐσκίαζε τὴ φιλία τους γιὰ τὸ κορίτσι ποὺ ἔπερνε πίσω στὸ χέρι του τὸ Βασιλικὸ σκῆπτρο.

— Ὄμμορφο ποὺ θἄναι τὸ διάδημα πάνω στὰ πλούσια της μαλλιά! εἶπε ἡ Κάρολα.

— Καὶ δίχως αὐτὸ φαίνεται πὼς εἶναι βασίλισσα, ἀπήντησε ἡ Μίλλυ.

Μὰ ἡ Ζίνα δὲν ἄκουγε τίποτ' ἀπ' αὐτὰ ποὺ ψιθύριζαν στὸ πλάϊ της.

Αὐτὴ θαρροῦσε πὼς ὅλα τὰ μαργαριτάρια, τὰ μπριλλάντια καὶ τὰ σμαράγδια δὲ λαμποκοποῦσαν τόσο, ὅσο τὸ ζαφεῖρι τῆς μικρῆς πεθαμμένης, τῆς μικρῆς ποὔχε φύγει γιὰ πάντα. Γιατὶ ἐκεῖνο εἶχε μιὰν ἄλλη σημασία, ψηλώτερη ἀπὸ τὰ πολύτιμα, ἀλλὰ κοινὰ στολίδια. Ἐκεῖνο τῆς εἶχε δώσει ἕνα δίδαγμα ποὺ ἔμελλε νἄναι τὸ λαμπερὸ ἔμβλημα ὅλης τῆς τῆς ζωῆς: ὅτι ἡ ἀγνότερη χαρὰ σ' αὐτὸν τὸν κόσμον, εἶναι ἡ θυσία γιὰ χάρη τῶν ἀνθρώπων, ποὺ δυστυχοῦν κι' ἐπικαλοῦνται τὴ βοήθειά μας..

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ
ΤΗΣ «ΜΙΚΡΗΣ ΒΑΣΣΙΛΙΣΣΑΣ»

ΤΟ ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

Ἦταν ἕνα μικρό, χοντροτυπωμένο βιβλίο μὲ δυὸ-τρία παιδάκια στὸ ξώφυλλό του ζωγραφισμένα ποὺ ἔσκυβαν ἐπάνω σὲ μιὰ φυλλάδα σὰ νὰ διαβάζανε προσεχτικά. Τὸ ἀγόρασα μιὰ μέρα φθινοπωρινή, καθὼς ἔπεφτε μιὰ μονότονη κι ἀδιάκοπη βροχὴ στὴν πόλη. Ὥρες ξαπλωμένος σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ ζεστοῦ σπιτιοῦ κατόπι, ποὺ εὐώδιαζε ζωηρὰ ἀπὸ τὸ φρέσκο νεράντζι καὶ τὸ κυδώνι ποὺ θὰ ἔφτιαναν τὸ γλυκό, προσπαθοῦσα νὰ διαβάσω στὴν πρώτη σελίδα, μὲ τὸ δάχτυλο κάτω ἀπὸ τὰ χοντρά, κατάμαυρα γράμματα, ποὺ τἄβλεπα νὰ μεγαλώνουν καὶ νὰ πλαταίνουν κοντά μου σὰν περίεργα δέντρα, ἐξωτικά, γεμᾶτα κλάδους καὶ φύλλα, ὁλόϊσα σὰν τοὺς φοίνικες ποὺ ἔβλεπα ζωγραφισμένους πλάϊ στοὺς ἁγίους τῆς ἐκκλησιᾶς μας ἢ φουντωμένα σὰν τὶς πολύκαρπες πορτοκαλλιὲς καὶ τὶς πολύανθες τριανταφυλλιές, ποὺ διαγράφονται ἐλαφρά, ἔξω ἀπὸ τὸ θαμπὸ τζάμι τῆς κάμαρης, στὸ βάθος, κοντὰ στὴν αὐλὴ τοῦ Δημαρχείου. Ἡ φωνή μου ἀντηχοῦσε δειλή, μαζεμένη, σὰ νὰ μὴν ἤμουν ἐγὼ τὸ ἴδιο ἀνήσυχο κι ἀνυπόταχτο παιδὶ ποὺ ξεφώνιζε γιὰ ψύλλου πήδημα κάθε τόσο.

Μιὰ φορά, ποὺ πῆγα γιὰ λίγον καιρό, σ' ἕνα ἰδιωτικὸ σχολεῖο—δὲ θὰ κάθησα περσότερο ἀπὸ μιὰ μονάχα βδομάδα—ἡ δασκάλα μὲ εἶχε μάθει νὰ συλλαβίζω, μὲ εἶχε μάθει ἀκόμα, ὅπου ἔβλεπα ἕνα μικρὸ μπαστουνάκι ἢ μιὰ γραμμὴ σὰν τσαπουχάκι νὰ φωνάζω πιὸ δυνατά: ἤτανε τόνος. Μονάχα ἐκεῖνα τ' αὐτάκια δὲν ἤξερα τί σημαίνουν καλὰ—καλά· ἡ δασκάλα τὰ ἔλεγε «πνεύματα»· μὰ κι ὁ πατέρας στὸ τραπέζι καμμιὰ φορά, ὅταν συζητοῦσε πολιτικά, ἔλεγε πὼς ὁ τάδε ἢ ὁ δεῖνα πρωθυπουργὸς ἤτανε «μεγάλο πνεῦμα» κι ὁ παπᾶς στὴν ἐκκλησία στὸ κήρυγμά του ἀνάφερνε τὸ «Ἅγιον Πνεῦμα». Βέβαια, δὲ θὰ ἐπρόκειτο γιὰ τ' αὐτάκια, ποὺ ἔβλεπα κρεμασμένα πάνω στὸ α ἢ στὸ ω ἢ ὅπου ἄλλοῦ.

Οἱ παρακάτω σελίδες τοῦ Ἀλφαβητάριου, καθὼς τὶς φυλλομετροῦσα, μοῦ ἔφερναν ἴλιγγο· ἐκεῖνα τὰ «σάλ-πιγξ», «σύ-ριγξ», «λύγξ», καρφώνονταν σὰν ψιλά, πνιγερά ξυλαράκια στὸ λάρυγγά μου, καθὼς προσπαθοῦσα νὰ τὰ προφέρω καὶ δὲν ἔβγαζα, παρὰ μερικὲς ἄναρθρες κι ἀκανόνιστες κραυγές. Ἡ μητέρα, καθὼς περνοῦσε καὶ μ' ἔβλεπε ἔτσι δά, μαζεμένον σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ σκυμμένο πάνω στὸ βιβλίο νὰ προσπαθῶ νὰ διαβάσω, δὲ μποροῦσε νὰ κρατήσει τὴν ἀμέτρητη χαρά της. Τ' ὄνειρό της ἄρχιζε νὰ γίνεται πιὰ ἀληθινό. Τ' ἀτελεύτητα ἀπογεύματα, ποὺ καθισμένη στὸ μπαλκόνι κ' ἔχοντάς με στὴν ἀγκαλιά της, ἔβλεπε τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου νὰ περνοῦν ἀπὸ κάτω τραγουδῶντας φαιδρὰ καὶ παρακαλοῦσε τὸ θεὸ νὰ τὴν ἀξιώσῃ νὰ ἰδῇ καὶ τὸ παιδί της ἀνάμεσό τους, τῆς ξανάρχονται τώρα στὴ θύμηση μὲ μιὰ ξεχωριστὴ γοητεία. Ὁ πατέρας, ὅταν ἤρθε, τὸ βράδι, μὲ κοίταξε μὲ μιὰν ἰδιαίτερη σοβαρότητα. Χαμογέλασε γλυκὰ καὶ μὲ ρώτησε:

— Διάβασες ἀρκετά, ἑτοιμάστηκες γι' αὔριο;

Ἀντὶς γιὰ μένα, τοῦ ἀποκρίθηκε ἡ μητέρα μ' ἕνα εὔθυμο γέλιο:

— Ὅλο τὸ ἀπόγευμα δὲν ἔκανε ἄλλη δουλειά. Καὶ πρὶν ἀκόμη τοὺς δρίσει ὁ δάσκαλος τὸ μάθημα, ποὺ θἀπρεπε νὰ διαβάσουν.

Καὶ μὲ φίλησε στὰ φλεγόμενα μάγουλά μου θερμά.

Τὴ νύχτα ἐκείνη κοιμήθηκα γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωή μου, *ἐνσυνείδητα* εὐτυχής.

ΙΩ. Μ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΥΡΙΑΚΗ

Ἀνεργη Κυριακάτικη
θάλασσα. Ψιχαλίζει....
Πρωὶ οἱ καμπάνες τὴν ἠχὼ
ξυπνοῦν, ποὺ ἀποκοιμέται.
Ἀφωτοι τοῦ ὄρθρου οἱ οὐρανοί.
Κῦμα. Ὁ Βορριᾶς ἀσπρίζει.
Ἕνα κατάρκι, — ἄκρη οὐρανοῦ
καὶ θάλασσας, — πλανιέται.

Στὴ γειτονιά του, — ἀπ' τὸ λευκὸ
τ' ἀλάτι ἀσβεστωμένη, —
σκολώνει ὁ γλάρος, ποὺ γλυκὸ
νερὸ τοῦ πάει στὴ μύτη:
βρέχει, σὰ στεῖρα δάκρυα... Ἐκεῖ
τ' ἄλλο νερὸ ἀνεβαίνει,
τινάζοντας μεσούρανα
τοῦ ἀφροῦ τὸ δυναμίτη.

Τὰ σκλάβα κύματα, ἐδῶ δά,
ξεπλένουν, σαπουνίζουν
τοῦ κάβου τ' ἄσπρα πόδια, μὲς
στὴν ἄβαθη λεκάνη,
ποὺ στὴν κορφή του ἀπάνω, —νέα
— κυματίζουν
φορέματα εὔθυ[illegible]α,
γιατὶ ἡ βροχὴ τὰ πιανει..

Μοιάζει, ἐκεῖ πάνω!, μιὰ σημαία
νικήτρα. Ἕνα μαντῆλι
πίσω στὴν πρύμη... Σκέφτομαι
νἄξερα τί! ... Τιμόνι,
καπνό, καὶ σάλο.... Σκέφτομαι,
— σὲ μιᾶς κουφάλας χεῖλη,
μὲ δίχως βιάση, τοῦ ἁλατιοῦ
ζυμώνοντας τὸ χιόνι.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ ΑΡΙΣΤΕΙΟΝ ΤΩΝ ΓΡΑΜΜΑΤΩΝ

Ἀγαπητοί μου,

ΧΩ σήμερα νὰ εὐχαριστήσω πολλοὺς ἀπὸ σᾶς, ποὺ ἔσπευσαν νὰ μοῦ γράψουν συγχαρητήρια μόλις εἶδαν στὴν ἐφημερίδα πὼς πῆρα τὸ Ἀριστεῖο τῶν Γραμμάτων. Ἀλλὰ μαζὺ μὲ μένα τὸ πῆραν ἄλλοι δεκατέσσαρες λογοτέχνες. Γιατὶ τὸ Κράτος ἔκρινε πὼς ἔπρεπε νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴ μέση οἱ πιὸ παλιοί, ὅσοι, κατὰ τὴ γνώμη του, ἦταν ἄξιοι νὰ τιμηθοῦν μὲ τὸ Ἀριστεῖο, γιὰ νὰ μείνῃ πιὸ ἐλεύθερο τὸ στάδιο στοὺς νέους. Ὥστε γρήγορα θἀρθῇ κι' ἡ δική σας σειρὰ κι' ἴσως ζήσω κι' ἐγὼ γιὰ νὰ συγχαρῶ κάποτε γιὰ τὴν ἴδια τιμὴ κανέν' ἀπ' αὐτοὺς ποὺ μὲ συγχάρηκαν σήμερα. Θὰ πῆτε: Ὅλοι λοιπὸν θὰ γίνουμε λογοτέχνες; Ὄχι βέβαια. Ἀλλὰ τὸ Ἀριστεῖο δὲν εἶναι μόνο λογοτεχνικό. Εἶναι καὶ Ἀριστεῖο τῶν Τεχνῶν. Τὸ παίρνουν ζωγράφοι, μουσικοί, γλύπτες, ἠθοποιοί. Νά, προχτὲς μαζύ μας, τὸ πῆραν κι' ἡ Κυβέλη κι' ἡ Κοτοπούλη. Μεθαύριο θὰ γίνῃ κι' Ἀριστεῖο τῆς Φιλολογίας, —καὶ ξερετε, ἄλλο Φιλολογία κι' ἄλλο Λογοτεχνία,—καὶ τῶν Ἐπιστημῶν, καὶ τῆς Ἱστορίας, καὶ τῆς Φιλοσοφίας. Ἔπειτα θὰ γίνῃ καὶ μιὰ Ἀκαδημία, ἕνα Ἰνστιτοῦτο μὲ διάφορα τμήματα, ποὺ θὰ περιλάβῃ ὅλους τοὺς ἀριστεῖς τῶν διαφόρων κλάδων, λογοτέχνες, καλλιτέχνες, φιλόλογους, νομικούς, ἱστορικούς, ἀρχαιολόγους, γιατρούς, χημικούς, φυσικούς, μαθηματικοὺς καὶ καθεξῆς.

Τώρα λοιπὸν μπορῶ νὰ ρωτήσω κι' ἐγώ: Μὰ ὅλοι ἔμποροι θὰ γίνετε; Πολλοί, οἱ περισσότεροι μάλιστα ἀπὸ σᾶς, δὲν θἀκολουθήσουν καὶ κάποιον ἀπ' αὐτοὺς τοὺς κλάδους; Κι' εἴχ' ἄδικο νὰ πῶ πὼς γρήγορα θἀρθῇ κι' ἡ δική σας σειρὰ νὰ πάρετε τὸ Ἀριστεῖο, νὰ γίνετε Ἀκαδημαϊκοί, νὰ φθάσετε στὴν κορυφὴ Ἐμεῖς οἱ γέροι, βλέπετε, τὸ πήραμε. Μ' ἐκείνους ποὺ τὸ πῆραν πρωτύτερα, στοὺς ἐτήσιους διαγωνισμούς, εἴμαστε καμμιὰ σαραντάρι λογοτέχνες καὶ καλλιτ[illegible]νεύουμε, ὅλοι ἀπὸ 50 χρονῶν κι' ἀπάνω. Τώρα, ὑποθέτω, θὰ τὸ παίρνουν ἕνας-ἕνας οἱ νεώτεροι κι' οἱ νέοι. Θὰ γίνεται δηλαδὴ διαγωνισμὸς καὶ θὰ βραβεύεται τὸ καλύτερο λογοτεχνικὸ βιβλίο τῆς χρονιᾶς. Κι' ἀφοῦ βγῆκαν πιὰ ἀπ' τὴ μέση οἱ γέροι, ποὺ οἱ περισσότεροι εἶχαν ἀξιώσεις ἀλλὰ ὄχι πιὰ καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ παράγουν ἀξιοθράβευτα, ἡ ἡλικία σ' αὐτοὺς τοὺς διαγωνισμοὺς δὲν θὰ λαμβάνεται ὑπ' ὄψει καὶ θὰ μπορῇ νὰ βραβευθῇ μὲ τὸ Ἀριστεῖο κι' ἕνας νέος εἴκοσι χρονῶν, ὅταν τὸ ἔργο του θὰ τὸ ἀξίζῃ.

Κι' αὐτὸ τὸ Ἀριστεῖο,—θὰ ρωτήσουν τώρα οἱ πιὸ περίεργοι,—τί λογῆς εἶναι; Βραβεῖο, στεφάνι, παράσημο, χρηματικὴ ἀμοιβή;—Ναί, ἕνα εἶδος παρασήμου μὲ χρηματικὴ ἀμοιβή, δυὸ χιλιάδες δραχμές, κατὰ τὸ σχετικὸ Νόμο, *ἐφάπαξ*. Καὶ τὰ *διάσημα* τοῦ παρασήμου, ποὺ ὀνομάζεται ἐπίσημα «Ἐθνικὸν Ἀριστεῖον Γραμμάτων καὶ Τεχνῶν», εἶναι ἕνα περιδέραιο ἀποτελούμενο ἀπὸ ἕνα ὡραῖο, καλλιτεχνικότατο μετάλλιο, μὲ τὴν ἐπιγραφὴ «Αἰὲν ἀριστεύειν», μὲ μιὰν ἀλυσίδα ἀπὸ μικρὰ ἐθνόσημα καὶ κλωναράκια δάφνης, ὅλα ἀπὸ χρυσάφι σμαλτωμένο. Οἱ ἀριστεῖς, στὶς ἐπίσημες ἐμφανίσεις τους, τὸ φοροῦν στὸ λαιμό, ἀπάνω ἀπὸ τὸ φράκο. Καὶ γιὰ τὶς ἀνεπίσημες πάλι, τὶς καθημερινές, ἔχουν ἕνα κλωναράκι δάφνης, διακριτικὸ σῆμα, γιὰ τὴ μπουτουνιέρα. Ἔ, πῶς σᾶς φαίνεται; Ἀξίζει τὸν κόπο νὰ κοπιάσῃ, νἀγωνιστῇ κανεὶς γιὰ νὰ γίνῃ διαπρεπὴς λογοτέχνης ἢ καλλιτέχνης, καὶ νὰ μπορέσῃ κάποτε, ἂν ἔχῃ καὶ τύχη, νὰ φιγουράρῃ στὶς τελετὲς μὲ τὸ ἐπιδεικτικὸ αὐτὸ περιδέραιο;

Δὲν λέγω πὼς δὲν ἀξίζει. Κάθε παράσημο εἶναι τιμητικὸ καὶ πολὺ περισσότερο ἕνα παράσημο ποὺ θὰ τὄχουν τόσο λίγοι. Ἀλλὰ τί νὰ σᾶς πῶ, παιδιά μου! Θἄταν ἀνάξιος καὶ τοῦ Ἀριστείου ἐκεῖνος ποὺ θὰ ἐκοπίαζε καὶ θἀγωνιζόταν μόνο γι' αὐτὸ ἢ γιὰ ὁποιαδήποτε ἄλλη τέτοια τιμητικὴ διάκριση! Τὸ ξέρω πὼς ὁ πόθος τῶν τιμῶν, τῶν διακρίσεων εἶναι κάτι ἀνθρώπινο· ἀλλὰ τὸ ἀνθρώπινο αὐτὸ εἶναι πάλι μιὰ ἀδυναμία, ποὺ κανένας ἀληθινὰ μεγάλος ἄνθρωπος δὲν τὴν εἶχε ποτέ. Ἀπεναντίας, οἱ ἀληθινὰ μεγάλοι στὴν πνευματικὴ σφαῖρα, στὰ γράμματα, στὴν τέχνη, στὴ φιλοσοφία, οὔτε ζητοῦν, οὔτε ἀποβλέπουν σὲ τέτοια, περιττὰ γι' αὐτούς, στολίδια. Τοὺς τὰ δίνουν, καμμιὰ φορά, —ὄχι τόσο γιὰ νὰ τοὺς τιμήσουν, ὅσο γιὰ νὰ τιμηθοῦν αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ποὺ τοὺς τὰ δίνουν, δείχνοντας ἔτσι πὼς ξέρουν νὰ ἐκτιμοῦν καὶ νἀμείβουν τὴν ἀξία,—μὰ ἐκεῖνοι, κι' ὅταν τὰ δέχουνται, δὲν τὰ φοροῦν ποτὲ ἢ σπανιότατα. Κι' ὅπως ἕνας μικρός, ἕνας τιποτένιος, ποὺ παίρνει ζητῶντας το καὶ κυνηγῶντας το ἕνα παράσημο, τὸ φορεῖ σὲ κάθε περίσταση, γιατὶ αὐτὸ πιὰ εἶναι ὅλη του ἡ ἀξία, ἔτσι ἕνας μεγάλος, ὅταν θὰ τοῦ τὸ δώσουν χωρὶς νὰ τὸ ζητήσῃ, θὰ πῇ ἁπλῶς ἕνα εὐχαριστῶ, θὰ τὸ φυλάξῃ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ θὰ τὸ ξεχάσῃ. Πότε ἀπὸ μετριοφροσύνη καὶ πότε ἀπὸ περηφάνεια. Γιατὶ ἕνας μεγάλος πότε μετριοφρονεῖ καὶ θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του ἀνάξιο καὶ τῆς μικρότερης τιμῆς· πότε, μὲ ὅλη τὴ συναίσθηση τῆς ἀξίας του, θεωρεῖ καὶ τὴ μεγαλύτερη τιμὴ ἀνίκανη νὰ τὸν τιμήσῃ.

Τότε λοιπόν,—θἀπορήσετε τώρα, —γιατὶ σᾶς εἶπα μὲ χαρὰ στὴν ἀρχὴ πὼς θἀρθῇ γρήγορα κι' ἡ σειρά σας; γιατὶ ἄφησα νὰ λάμψῃ στὰ μάτια σας, σὰ μιὰ ὀνειρευτὴ ἀνταμοιβή, αὐτὸ τὸ ἐπιδεικτικὸ περιδέραιο τοῦ Ἀριστείου; Ἀφοῦ μόνο ἕνας μικρὸς μπορεῖ νἀποβλέψῃ σ' αὐτό, νὰ τὸ ποθήσῃ, νὰ τὸ κυνηγήσῃ, θέλω νὰ γίνετε καὶ σεῖς ἔτσι μικροί, μικροφιλόδοξοι καὶ τιποτένιοι;—Ὄχι δά! θὰ μὲ παρεξηγοῦσατε. Ἄλλο νὰ πάρῃ κανεὶς τὸ Ἀριστεῖο κι' ἄλλο νὰ τὸ κυνηγήσῃ... σὰ μοναδικὸ τῆς ζωῆς του σκοπό. Κι' ἄλλο νὰ τὸ φορῇ, ἅμα τὸ πάρῃ, καὶ νὰ κάνῃ τὴν ἐπίδειξή του μ' αὐτό, κι' ἄλλο νὰ τὸ φυλάξῃ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ νὰ τὸ ξεχάσῃ. Ὅταν καμμιὰ φορὰ τὸ πάρετε καὶ σεῖς, φυλάξτε το καὶ ξεχάστε το. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε αὐτό. Πρέπει δηλαδή, ὅταν θὰ σᾶς δώσουν ἀνερώτητα τὸ Ἀριστεῖο, νὰ μὴ σᾶς χρειάζεται. Τότε ἔχει ὅλη του τὴν ἀξία τὸ Ἀριστεῖο, τότε ἔχει ἀληθινὴ ἀξία ἐκεῖνος ποὺ τὸ παίρνει: νὰ τὸ πάρῃ καὶ νὰ μὴν τοῦ χρειάζεται γιὰ νἀναδειχθῇ μ' αὐτό. Νὰ τοῦ εἶναι τὸ ἴδιο ἂν θὰ τοῦ τὸ δώσουν ἢ ὄχι, *νὰ μένῃ ὁ ἴδιος* καὶ μὲ τὸ ἀριστεῖο καὶ χωρὶς αὐτό.

Καταλάβατε τώρα τὴν ἰδέα μου; Εἴδατε ποιὰ σημασία ἔχουν αὐτὲς οἱ τιμὲς κι' αὐτὲς οἱ διακρίσεις γιὰ τοὺς ἀνώτερους πνευματικοὺς ἀνθρώπους ποὺ θὰ γίνετε μιὰ μέρα καὶ σεῖς; Αὐτὸ τὸ μαθηματάκι εἶχα νὰ σᾶς δώσω σήμερα, εὐχαριστῶντας γιὰ τὰ εὐγενικά σας συγχαρητήρια.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ἐξίσου ἐπίφοβος μὲ αὐτὸν ποὺ δὲν κοκκινίζει ποτέ, εἶν' ἐκεῖνος ποὺ εἶναι πάντα κόκκινος.

* * *

Ὅταν στὸ δρόμο μιλῇ κανεὶς μὲ κάποιον δυνατὰ καὶ μὲ ρητορικὸ ὕφος, δὲν δίνει τὸ δικαίωμα σὲ κάθε διαβάτη νὰ παρέμβῃ στὴν ὁμιλία ἢ νὰ δώσῃ ἀπάντηση;

* * *

Τὸ κομμένο μουστάκι τῆς μόδας μοιάζει μὲ τὸ λίγο ἐκεῖνο μαλλὶ ποὺ ἀφίνουν οἱ χασάπιδες στὸ μπουτάκι, γιὰ σημάδι ὅτι τὸ ζῶον εἶναι ἀρνί.

* * *

Ἡ τερατωδέστερη παραμόρφωση τοῦ φυσικοῦ εἶναι τὸ νὰ κατοικῇ σὲ σῶμα νέο ψυχὴ γριά.

Δ. Γρ. Κ.

ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ...

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Ζ'. (Συνέχεια)

Ἀπό κεῖ πῆρε τὸ μεγάλο δρόμο ποὺ περνοῦσε μέσ' ἀπὸ τὸ δάσος. Καὶ νά, σὲ λίγο, βλέπει τὸ καλυβόσπιτο ἐκεῖνο, τὸ ἀξέχαστο, τὸ ἄσυλο τοῦ πρώτου τοῦ ταξειδιοῦ, ἐκεῖνο ποὺ τὸν εἶχε ὁδηγήσει μὲ τὸ φῶς του.

Γελοῦσε τώρα θυμούμενος τὸ φόβο ποὺ αἰστάνθηκε, ὅταν εἶδε τὸν κὺρ-Γιακουμῆ μὲ τὰ πελώρια μαχαίρια του νὰ πλησιάζῃ τὸ σταῦλο ποὺ κοιμόταν!.. Ἄ, πόσο εἶχε φοβηθῆ! Ἀμ' ἡ φευγάλα του ὕστερα; κι' ἄς εἶχε μάθει πῶς ὁ ἄνθρωπος δὲν ἐσκόπευε νὰ σφάξῃ παρὰ τὸ γουρουνόπουλό του...

Ἄμα προχώρησε κάμποσο ἀκόμα, ξάνοιξε ἀπὸ μακριὰ καὶ τὸ ψηλὸ καμπαναριὸ τοῦ χωριοῦ του. Ἔβαλε τότε καινούργια δύναμη καὶ, σὲ λίγα λεπτά, βρέθηκε μπροστὰ στὸ φτωχικὸ καλυβόσπιτο, ὅπου κατοίκοῦσε ἡ καλή του μητέρα καὶ ταγαπημένα του ἀδέλφια.

Ἦταν ἡ ἴδια ἀχεροσκέπαστη στέγη, τὸ ἴδιο μισανοιγμένο παράθυρο, ὁ ἴδιος φεγγίτης πρὸς τὸ μέρος τοῦ κήπου, ποὺ τὸν ἔπνιγαν ταγριόχορτα.

Ὅλ' αὐτὰ μαρτυροῦσαν φτώχεια. Ὁ λαχανόκηπος δὲν θὰ εἶχε καλλιεργηθῆ ἀπὸ τότε ποὺ ἔφυγε ὁ Πάνος. Στὸ φράκτη ἦταν ἁπλωμένο ἕνα πουκαμισάκι. Θἄταν βέβαια τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ.

Τρέμοντας ἀπὸ συγκίνηση, ὁ Πάνος ἐπλησίασε τὴ μισανοιχτὴ πόρτα κι' ἐχτύπησε σιγά. Ἡ μητέρα του βγῆκε, τὸν κοίταξε λίγες στιγμὲς μὲ ἀπορία,— ἴσως γιατὶ περίμενε νὰ ἰδῆ τὸν ταχυδρόμο,—γρήγορα ὅμως τὸν ἐγνώρισε καὶ τότε ὅρμησε μ' ἀνοιχτὲς ἀγκάλες φωνάζοντας:

— Ὁ Πάνος μου!.. Ὁ Παναγιώτης μου!..Τὸ παιδί μου!..Τὸ παιδάκι μου!.. Ἤρθε!.. ἦρθε!.. Καλῶς μου το τὸ χρυσό μου τὸ παιδί, καλῶς μου το!..

Ἄκουσαν τὶς φωνὲς τὰ μικρὰ ἀδέλφια κι' ἔτρεξαν καὶ τὰ δυό. Μὰ ἔμειναν ἀκίνητα, σὰ φοβισμένα, μπροστὰ στὴ συγκινητικὴ αὐτὴ σκηνή. Κι' οὔτε γύρισε νὰ τὰ ἰδῆ ἡ μητέρα τους, οὔτε τὰ πρόσεξε, οὔτε τὰ θυμήθηκε καθόλου. Αὐτὴ φιλοῦσε τώρα κι' ἔσφιγγε στὴν ἀγκαλιά της τὸν Πάνο της, ποὺ εἶχε νὰ τὸν ἰδῆ τόσα χρόνια, καὶ τῆς φαινόταν πῶς δὲν εἶχε στὸν κόσμο παρ' αὐτόν.

Ἐπιτέλους ὁ Λάμπρος, σὰ μεγαλύτερος, θυμήθηκε κι' ἐγνώρισε τὸν ἀδελφό του. Κι' ἔτρεξε κοντά του καὶ τὸν ἀγκάλιασε. Ὁ Κωστῆς ὅμως ποὺ ἦταν τόσο μικρὸς ὅταν χωρίστηκαν, δὲν μποροῦσε νὰ θυμηθῆ τὴν ἀναχώρησή του καὶ τὸν κοίταζε ἀκόμα μὲ μεγάλη ἔκπληξη: Ποιὸς νάταν αὐτὸς ὁ μεγάλος, ὁ καλοντυμένος; Ὁ Πάνος ποὺ ἔλειπε καὶ τόσο συχνὰ τὸν θυμόταν ἡ μητέρα;..

— Ναί, ναί, παιδί μου, τοῦ εἶπε αὐτή, ὅταν στάθηκε τέλος μιὰ στιγμὴ καὶ μπόρεσε νὰ ἰδῆ τὴν ἔκπληξη τοῦ μικροῦ. Εἶναι ὁ μεγάλος σου ἀδερφός, ὁ Παναγιώτης. Ἔλα, ἔλα νὰ τὸν φιλήσῃς!

Κι' ἐπειδὴ ὁ μικρὸς ἐδίσταζε ἀκόμα συμμαζεμένος, πῆγε κοντά του ὁ Πάνος, τὸν σήκωσε στὴν ἀγκαλιὰ του καὶ τὸν ἐφίλησε.

Ἄ, τί εὐτυχισμένη ποὺ ἦταν ἡ κυρὰ Σοφιὰ καὶ πῶς τὴν ἔκανε νὰ τὰ χάνῃ ἡ μεγάλη αὐτὴ χαρὰ κι' εὐτυχία! Δὲν ἔβρισκε κάθισμα κατάλληλο γιὰ νὰ δώσῃ στὸ γυιό της ποὺ γύριζε ἔτσι μεγάλος, καλοκαμωμένος καὶ καλοντυμένος. Δὲν ἤξερε τί νὰ τὸν τρατάρῃ καὶ πῶς νὰ τὸν περιποιηθῆ. Ἐπιτέλους ἔστρωσε ἕνα χράμι διπλὸ σὲ μιὰ παλιὰ κασέλλα, τὸν ἔβαλε νὰ καθήσῃ, τοῦ ἔφερε νὰ φάῃ ἕνα μῆλο ποὺ εἶχε κρυμμένο σὲ μιὰ γωνιά, τοῦ πῆρε τὸ μπόγο του, κάθησε κοντά του μὲ τὰ δυὸ μικρὰ στὰ γόνατά της κι' ἄρχισε νὰ τὸν ρωτᾷ:

Πῶς ἔζησε; Τί ἔκανε;.. Λίγα πράμματα ἤξερε ἀπὸ τὰ λίγα γράμματα ποὺ τῆς εἶχε γράψει ἐκ μέρους του ἡ κυρία

«Ἀγόρασε καὶ μιὰν ἀγελάδα....»
(Σελ. 396, στ. γ'.)

Χρυσοχέρη καὶ τῆς τὰ εἶχε διαβάσει ὁ παπα-Χαράλαμπος. Μὰ τώρα ἤθελε νὰ τὰ μάθῃ ὅλα, ὅλα. Καὶ παρακαλοῦσε τὸν Πάνο νὰ τῆς τὰ πῇ.

Μὰ μήπως τὸν ἄφινε καὶ νὰ μιλήσῃ; Πότε θυμόταν ἀξαφνα νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ ἄλλη μιὰ φορὰ γιὰ τὰ λεπτὰ ποὺ τῆς ἔστελνε:

— Ἄχ, χρυσό μου παιδί, τοῦ ἔλεγε, νάξερες τὶ τόπο ἔπιαναν κάθε φορά!... Σ' εὐχαριστῶ, ψυχή μου! Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ δώσῃ δεκαπλάσια!

Πότε τὸν ἔκοβε, γιὰ νὰ τὸν ρωτήσῃ ἂν πεινοῦσε κι' ἂν ἦταν ἀνάγκη νὰ τοῦ μαγείρευε ἀμ[illegible] γιὰ [illegible] Καὶ πόσο [illegible] τὸν [illegible] καὶ νὰ [illegible] ἄλλη μι[illegible]

— Τὸ παιδάκι μου!.. [illegible] γησε! Ἑφτὰ χρόνια σω[illegible] ξένα!.. Μέρα-μέρα τἄχω [illegible]!

Μὰ νὰ ποῦμε τὴν ἀλήθεια, κι' ὁ Πάνος εἶχε παραζαλιστῆ ἀπὸ τὰ φιλιὰ τῆς μητέρας του καὶ τοῦ ἀδελφοῦ του κι' αἰσθανόταν μιὰ συγκίνηση ποὺ τοῦ ἔπνιγε τὴ φωνή.

Ἐπὶ τέλους, ἄμα ἡσύχασε λίγο ἡ κυρὰ-Σοφιὰ κι' ἄμα κι' αὐτὸς μπόρεσε νὰ μιλήσῃ, τοὺς διηγήθηκε ὅλη του τὴν ἱστορία, ἀπὸ τὴν ἀγωνία τῆς πρώτης του νύχτας στὸ δάσος ὥς τὸ τελευταῖο περιστατικὸ ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν ὑπηρεσία τῆς κυρίας Χρυσοχέρη, γιὰ νὰ μὴν ἀναγκασθῆ νἀπομακρυνθῆ περισσότερο ἀπὸ τὸν τόπο του.

— Καλὰ ἔκαμες, παιδάκι μου! Τὸν ἐπιδοκίμασε ἡ μητέρα του. Τώρα πρέπει νὰ σ' ἔχω κι' ἐγὼ κοντά μου. Μεγάλωσες, μπορεῖς νὰ δουλέψῃς κι' ἐδῶ.

Τότε ὁ Πάνος ἔβγαλε τὸν κουμπαρά του, τὸν ἔδωσε στὴ μητέρα του καὶ τῆς εἶπε: —Αὐτὰ οἰκονόμησα, μητέρα, ὅσον καιρὸ ἔκαμα στὴν ξενιτειά.

Ὕστερα τὸν ξαναπῆρε, τὸν ἔσπασε καὶ χύθηκε ἀπὸ μέσα ὁλάκαιρος θησαυρός. Χίλιες πεντακόσιες δραχμὲς εἶχε ὁ κουμπαρὰς ἐκεῖνος. Κι' ἡ κυρὰ-Σοφιὰ ἐνόμιζε πῶς ἔβλεπε ὄνειρο, πῶς τὴ γελοῦσαν τὰ μάτια της.

— Καὶ τὶ θὰ τὰ κάνουμε τώρ' αὐτά; ρώτησε τὸ γιό της.

— Καὶ ρωτᾷς, μητέρα; Τὶ τὰ κάνουν οἱ ἄνθρωποι τὰ λεπτά; Θἀγοράσουμε ὅ,τι μᾶς χρειάζεται καὶ τἄλλα θὰ τὰ βάλουμε στὸν τόκο, νὰ τἄχουμε σὲ μιὰ ὥρα ἀνάγκης.

— Ναί, παιδάκι μου, ναί, ἔχεις δίκιο. Κι' ἡ εὐτυχισμένη μητέρα πῆρε τὰ λεπτὰ καὶ τὰ κλείδωσε στὸ συρτάρι τοῦ κομμοῦ, μὲ τὴν ἀπόφαση νὰ μὴν ξοδέψῃ πεντάρα. Ὕστερα ὅμως, ἀφοῦ σκέφτηκε καλύτερα, ἀποφάσισε νὰ χρησιμοποιήσῃ ἕνα μέρος γιὰ νἀγοράσῃ πάλι τὸ χωράφι ἐκεῖνο ποὺ εἶχε πουλήσει τότε ποὺ τὴν ἄφησε χήρα ὁ ἄντρας της. Κι' αὐτὸ τὸ ἔκαμε περισσότερο ἀπὸ σεβασμὸ στὴ μνήμη τοῦ μακαρίτη Σαράντη... Μαζὶ μὲ τὸ οἰκογενειακὸ κτηματάκι, ποὺ ἀρκετὸ στάρι θὰ ἔδινε, ἀγόρασε καὶ μιὰν ἀγελάδα, ποὺ μὲ τὸ γάλα της ἀπὸ πολλὰ ἔξοδα θἀνακούφιζε τὴν οἰκογένεια. Κι' ἀργότερα ἄνοιξε στὸ χωριὸ ἕνα μαγαζάκι, ἕνα μικρὸ παντοπωλεῖο, καὶ μ' αὐτὸ κερδίζει ὄχι μόνο γιὰ νὰ συμπληρώνῃ τὴ διατήρηση τοῦ σπιτιοῦ, παρὰ καὶ γιὰ νὰ βάζῃ κατὰ μέρος. Ἔτσι, σιγὰ-σιγά, ξανάγειναν ἐκεῖνες οἱ χίλιες πεντακόσιες δραχμὲς καὶ πολύστεψαν μάλιστα.

Νὰ, πῶς ἔντ φτωχὸ κι' ἀπροστάτευτο [illegible] ἠπόρ σε νὰ φανῇ χρήσιμο στὴ [illegible] μος. Ὅταν ἕνα παιδί [illegible] προτερήματα, μπορεῖ, ὅσο μικρ[illegible] εἶναι, νὰ γίνῃ τὸ στήριγμα, ἡ παρηγορία κι' ἡ χαρὰ τῆς οἰκογενειάς του.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ὑπὸ Ἀρ. Π. Κ. καὶ Γρ. Ξ.].

ΤΕΛΟΣ
ΤΟΥ «ΓΥΡΕΥΟΝΤΑΣ ΤΥΧΗ»

ΕΙΚΟΣΤΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΝΕΩΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,, ΤΟΥ 1924

ΠΕΡΣΥ, αὐτὸν τὸν καιρόν, προκηρύττουσα τὸν 23ον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος, ἐπρολόγιζα ὡς ἑξῆς:

«Ἡ μεγάλη ἐθνικὴ συμφορά,— ἡ καταστροφὴ τῆς ἑλληνικῆς Μικρασίας, ἡ ἐκκένωσις τῆς Θράκης,—λιγώτερο σημαντικὸ τὸν ἀριθμὸν τῶν συνδρομητῶν μου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλάχιστοι μόνον κατόρθωσαν νὰ σώσουν ζωήν μαζὶ μὲ οἰκογένειαν καὶ περιουσίαν. Ἀλλὰ δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀπώλεια τῶν ἐδαφῶν καὶ ἡ διασπορὰ τοῦ διασωθέντος πληθυσμοῦ των εἶναι καὶ ὁ οἰκονομικὸς κλονισμός, τὸν ὁποῖον ἐπέφερεν εἰς τὴν χώραν ἡ φοβερὴ περιπέτεια. Οἱ ὅροι τοῦ βου, δυσχερεῖς ἀπὸ πρίν, ἔγειναν ἀκόμη δυσχερέστεροι. Τὰ πράγματα ὅλα ὑπερτιμήθηκαν. Ἑπομένως καὶ τὰ ἐκδοτικὰ ἐν γένει ἔξοδα τῆς «Διαπλάσεως», τὰ μεγάλα, τὰ ὑπέρογκα, ἐδεκαπλασιάσθησαν, σχεδόν, τελευταίως, καὶ τοῦτο εἰς καιρὸν ποὺ οἱ συνδρομηταὶ της λιγόστευσαν. Ἐννοεῖται λοιπὸν πόσον δύσκολη καταντᾷ τώρα ἡ διατήρησις τοῦ ἀγαπητοῦ σας περιοδικοῦ! Θὰ εἶναι θαῦμα...»

Φέτος, οὔτε νὰ προσθέσω τίποτε θὰ εἶχα, ἀλλ' οὔτε καὶ νἀφαιρέσω. Ἡ κατάστασις μένει ἡ ἴδια. Γιὰ νὰ βελτιώσω λίγο τὸ χαρτί μου καὶ τὸν τύπο μου, ἀναγκάσθηκα ναὐξήσω τὴν συνδρομὴν κατὰ 5 δραχμάς. Ἀλλά, ὅπως σᾶς εἶπα στὴ σχετικὴ δήλωση, ἡ αὔξησις αὐτὴ δὲν θὰ καλύψῃ, παρὰ μέρος μόνον τῆς πρόσθετης δαπάνης. Ὥστε πάλι θὰ χρειασθῆ θαῦμα γιὰ τὴ διατήρησή μου καὶ πάλι τὸ θαῦμα αὐτὸ θὰ τὸ κάμῃ ἡ ἀγάπη σας μὲ τὸ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ σας: Μὲ τὸς ἐνεργείας δηλαδὴ ποὺ θὰ καταβάλλετε ὅλοι σας, παλαιοὶ καὶ νέοι, διὰ νὰ *ἐγγράψετε νέους συνδρομητάς*. Ἀνέκαθεν τὸ Ξεσπάθωμα τὸ ἀντιλαμβάνεσθε ὡς *καθῆκον*. Ἀλλὰ τώρα, εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν, τὸ καθῆκον τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐπιτακτικώτερον παρὰ ποτέ. Καὶ θὰ βάλετε τὰ δυνατά σας νὰ τὸ ἐκτελέσετε. Οἱ *συνδρομηταὶ ποὺ ἔχασα*, μὲ τὰς ἐνεργείας σας θὰ ξαναγίνουν. Ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ σας δὲν θὰ προσκόψῃ. Καὶ θὰ ἔχετε πάλι τὴν εὐχαρίστησιν νὰ συλλογίζεσθε, ὅτι ἐκάματε ὅλον τὸ καλὸν ποὺ ἔβγαινεν ἀπὸ τὸ χέρι σας, ὅτι ὑπεστηρίξατε τὴν Μητέρα σας Διάπλασιν, ὅτι ἐξησφαλίσατε τὴν τακτικήν της ἐπίσκεψιν κάθε Σάββατον, καὶ ὅτι κατεστήσατε εὐτυχῆ καὶ ἄλλα παιδιά...

Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀναγνώσατε ὅλοι μὲ προσοχὴν τοὺς κατωτέρω ὅρους καὶ ἀρχίσατε εὐθὺς ἀπὸ σήμερα τὰς ἐνεργείας σας.

Οἱ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 24ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶναι ἐτήσιος. Θ' ἀρχίσῃ τὴν 1ην Δεκεμβρίου 1923, θὰ λήξῃ τὴν 30 Νοεμβρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν ἐγγράψει *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς λογαριάζονται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ στολοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδή, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν λογαριάζεται ὡς διαθέσας 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τρίμηνον 13 φύλλα· δύο συνδρομηταὶ ἐτησίους, 104 φύλλα κτλ.)

Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα Θ' ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῆ πρὸς *δεκαπέντε μόνον*, ἤτοι [illegible], οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924, θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 780.)

Ἐὰν δὲ ὑπάρχοῦν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, *θὰ βραβευθοῦν καὶ ὅλοι αὐτοί*, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα, θὰ ἀνακηρυχθῆ Κορυφαῖος, θὰ δημοσιευθῆ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκόν του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν, ἐννοεῖται, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ Μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργούντων, θὰ ἀνακηρυχθῆ χωριστὰ καὶ Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων.)

Εἰς τοὺς τυχόντας *Πρώτης Τάξεως Βραβείου*, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ *τίποτε ἄλλο* ἐκτὸς αὐτῶν).

Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος· καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὑπολογίσῃ *60 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης *λεπτὰ 40*. (Παραδείγματος χάριν· ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν μὲν εἶναι Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας δραχμῶν 90 (150×60), ἂν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἄλλους, δρ. 60 (150×40).

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1924 θὰ ἔχουν διαθέσει ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοὐλάχιστον τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῆ ἡ εἰκόν των, οἱ *εἰκοσιπέντε πρῶτοι* κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσει τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῆ ἡ εἰκόν καὶ *ἄλλων τούτων*, ὅσοι καὶ ἂν εἶναι.

Καὶ πρὸς τούτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφορά, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ *40 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*, οἱ δὲ *ἄλλοι λεπτὰ 30*.

Ἔπαινος

Ἔπαινος θ' ἀπονεμηθῆ πρὸς πάντας τοὺς λοιποὺς καὶ θὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, ἀξίας *20 λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων*.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς ἐτησίων συνδρομητῶν δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους καθὼς καὶ τριμήνους. Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται *ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου*.

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των, *ἄνευ ἀναβολῆς*, χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ *νέου* συνδρομητοῦ διὰ νὰ λογαριασθῆ ὡς ξεσπάθωμα, *πρέπει ὁ ἐγγράφων αὐτὸν νὰ ἔχῃ πληρώσει τὴν συνδρομήν του καὶ διὰ τὸ ἴδιον ἔτος*. Δὲν εἶναι ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Ἡ ἐγγραφὴ ἀπόρου λογαριάζεται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ καταβάλλοντος τὴν συνδρομήν του. Ἐπίσης θεωρεῖται Ξεσπάθωμα τοῦ *ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ* καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς *νέου συνδρομητοῦ*, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπευθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα).

Σημ. Οἱ διαγωνιζόμενοι εἰς τὸ Ξεσπάθωμα *μόνον συνδρομητὰς* εἰμποροῦν νὰ ἐγγράφουν, ὄχι δὲ καὶ ἀγοραστὰς κατὰ φύλλον. Οἱ λεγόμενοι «Πράκτορες», οἱ ὁποῖοι διηγωνίζοντο ἄλλοτε δι' ἀγοραστῶν, κατηργήθησαν. Καὶ τοῦτο διότι σήμερον ἔρχεται εὐθυνότερα νὰ γίνεται κανεὶς συνδρομητής, παρὰ νἀγοράζῃ τὸ περιοδικὸν κατὰ φύλλον. Ὥστε δὲν πωλοῦνται πλέον φύλλα ὑπὸ συνδρομητῶν «πρακτόρων». Ὁ θέλων νἀγοράζῃ τὸ περιοδικόν μας κατὰ Σάββατον, τὸ εὑρίσκει μόνον εἰς τὸ Πρακτορεῖον τῶν Ἐφημερίδων, εἰς τὰ Κιόσκια, εἰς τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῶν Ἐπαρχιῶν καὶ εἰς τὰ Βιβλιοπωλεῖα, ὅσα μοῦ παραγγέλλουν καὶ τοῖς στέλλω φύλλα πρὸς πώλησιν.

ΚΑΝΩΝ ΓΕΝΙΚΟΣ: Ἀπαγορεύεται πᾶσα μεταβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἑκάστοτε συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΨΕΥΔΩΝΥΝΩΝ ΤΟΥ 1923

1.—Τὸ Δημοψήφισμα πρὸς ἀνακήρυξιν τῶν δέκα ὡραιοτέρων Ψευδωνύμων τοῦ 1923 προκηρύσσεται σήμερον ὑπὸ τοὺς ἑξῆς ὅρους:

2.—Ἐκλέξιμα Ψευδώνυμα εἶναι μόνον ὅσα ἐφάνησαν εἰς τὴν Ἀλληλογραφίαν τοῦ τόμου τούτου, ἤτοι εἰς τὴν στήλην «Ἐγκρίσεις Ψευδωνύμων» εἴτε ὡς νέα ψευδώνυμα, εἴτε ὡς ἀνανεώσεις παλαιῶν, εἰς τὰ φυλλάδια τὰ ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1922 μέχρι σήμερον.

3.—Ὡς Ἐκλογεῖς δικαιοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὸ Δημοψήφισμα δωρεὰν μὲν ὅλοι, ὅσοι ἔχουν ψευδώνυμον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1923, ἐπὶ πληρωμῇ δὲ λεπτῶν 20 κατὰ ψῆφον, εἰς νόμισμα ἢ γραμματόσημον, οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ καὶ τ' ἀδέλφια των, ὡς καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστάι.

4.—Ἀπὸ τὰ ὡς ἄνω (§ 2) ἐκλέξιμα ψευδώνυμα, κάθε Ἐκλογεὺς ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ψηφίσῃ ἕως δέκα ψευδώνυμα, ἀπὸ ἕνα δηλαδὴ ἕως δέκα, ὅσα καὶ ὁποῖα θέλῃ. Διὰ κάθε ὅμως ψευδώνυμον πρέπει νὰ στείλῃ χωριστὸν Ψηφοδέλτιον (καὶ χωριστὸν εἰκοσάλεπτον, ἐὰν εἶναι ἀπὸ τοὺς μὴ ψηφίζοντας δωρεάν.)

Εἰς τὸ ἴδιον ψηφοδέλτιον, ἐὰν γραφοῦν περισσότερα ψευδώνυμα τοῦ ἑνός, μόνον, ἕνα, τὸ πρῶτον γραμμένον, θὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν, ἔστω καὶ ἂν διὰ τἄλλα ἐστάλησαν εἰκοσάλεπτα.

5.—Τὸ ψηφοδέλτιον, θὰ γίνῃ ὡς ἑξῆς: Ἕνα κομμάτι χαρτὶ ὅσο εἶναι περίπου τὸ ἥμισυ ἐπιστολικοῦ δελταρίου. Ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος θὰ γράψετε μόνον τὸ ψευδώνυμον ποὺ ψηφίζετε. Καὶ ἀπὸ πίσω τὸ ὄνομά σας, τὸ ψευδώνυμόν σας, ὅσοι ἔχετε, καὶ τὸν τόπον τῆς διαμονῆς. Ἰδοὺ ὁ τύπος τοῦ Ψηφοδελτίου:

Τὸ ἔμπροσθεν μέρος:

Ψηφοδέλτιον τοῦ 1923

Ψηφίζω
τὸ ψευδώνυμον:
Οὐράνιος Θόλος (π. χ.)

Τὸ ὄπισθεν μέρος:

Ὁ ἐκλογεύς:
Γεώργιος Α. Δημητριάδης
ψευδ: *Μπαμπούλας* (π. χ.)
Ἀθῆναι

6—Ἐπιτρέπεται: Α'. Νὰ σταλοῦν πολλὰ ψηφοδέλτια μαζὶ ἐντὸς τοῦ ἰδίου φακέλλου. (Ἕνας δηλαδή, ἂν θέλῃ, εἰμπορεῖ νὰ μαζέψῃ τὰ ψηφοδέλτια τῶν φίλων του, ὅσα κι' ἂν εἶναι, καὶ νὰ τὰ στείλῃ μαζὶ μὲ τὸ ἰδικόν του, Β'. Νὰ ὑπογράψουν ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ, μεγαλυτέρου ἀναλόγως σχήματος, Ψηφοδελτίου, δύο, τρεῖς ἢ περισσότεροι Ἐκλογεῖς, ψηφίζοντες ὅλοι τὸ ἴδιον Ψευδώνυμον τῆς ἀρεσκείας των. Κοινὸν ψηφοδέλτιον δὲν ἐπιτρέπεται μόνον, ὅταν οἱ ἐκλογεῖς ψηφίζουν Ψευδώνυμα διάφορα. Τότε πρέπει νὰ γίνεται διὰ κάθε ψηφιζόμενον ψευδώνυμον χωριστὸν κοινὸν ψηφοδέλτιον.

7.—Δέκα ψευδώνυμα, ὅσα θὰ συγκεντρώσουν τὰς περισσοτέρας ψήφους, θὰ βραβευθοῦν: ἓν μὲ Πρῶτον Βραβεῖον, τρία μὲ Δεύτερον καὶ ἓξ μὲ Τρίτον. Θὰ ἀπονεμηθῇ δὲ ἔπαινος εἰς τὰ κατόπιν πλειοψηφοῦντα δέκα Ψευδώνυμα.

8.—Ἐπίσης θὰ βραβευθοῦν καὶ Δέκα ἐκλογεῖς διὰ κλήρου, ὡς ἑξῆς. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ Ψευδώνυμον ποὺ ἔλαβε τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ψευδωνύμων, θὰ κληρωθῇ ἕνας ποὺ θὰ λάβῃ ἐπίσης τὸ Πρῶτον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Ἀπὸ ὅλους τοὺς ψηφίσαντας τὸ ψευδώνυμον ποὺ ἔρχεται πρῶτον εἰς τὸ Β' Βραβεῖον τῶν Ψευδωνύμων θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ ἔλθῃ ἐπίσης πρῶτος εἰς τὸ Δεύτερον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Τὸ ἴδιον θὰ γίνῃ δι' ἓν ἕκαστον τῶν δέκα βραβευθέντων Ψευδωνύμων. Ἀπὸ ὅλους ποὺ τὸ ἐψήφισαν, θὰ κληρωθῇ ἕνας καὶ θὰ λάβῃ τὸ ἀντίστοιχον Βραβεῖον τῶν Ἐκλογέων. Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον θὰ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρου καὶ Ἔπαινος εἰς δέκα Ἐκλογεῖς ἀπὸ αὐτοὺς ποὺ ἐψήφισαν τὰ ἐπαινεθέντα δέκα Ψευδώνυμα.

9.—Δῶρα θὰ λάβουν τὰ ἴδια καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ψευδωνύμων καὶ οἱ ἔχοντες Βραβεῖον Ἐκλογέως, ἤτοι οἱ μὲν τοῦ Α' Βραβείου βιβλία 15 δραχμῶν, οἱ τοῦ Β' 10 δραχμῶν καὶ οἱ τοῦ Γ' 5 δραχμῶν, κατ' ἐκλογήν των ἐκ τῶν ὑπὸ τῆς Διαπλάσεως ἐκδοθέντων. Ὅλοι δὲ οἱ βραβευθησόμενοι, εἴτε ὡς ἐκλογεῖς εἴτε ὡς ἐκλεχθέντες, δικαιοῦνται νὰ στείλουν τὰς φωτογραφίας των, διὰ νὰ δημοσιευθοῦν.

10.—*Εὔσημα* θὰ ἀπονεμηθοῦν σαράντα εἰς τοὺς ἔχοντας Α' Βραβεῖον, εἴτε Ψευδ[illegible] εἴτε Ἐκλογέων, ἀναλ[illegible] τὰς ψήφους [illegible] ἔχοντας Β' ἢ [illegible] Ἔπαινον.

11.—Ψηφοδέλτια εἶναι [illegible] ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 31 Ἰανουαρίου 1924.

Δήλωσις.—Αἱ Μ. Ἀγγελίαι τοῦ Δημοψηφίσματος πρέπει νὰ εἶναι ἀπολύτως σεμναὶ καὶ εὐπρεπεῖς συστάσεις καὶ ἔπαινοι ψευδωνύμων πρὸς ψήφισιν, ἢ ἁπλαῖ ἀναγραφαὶ αὐτῶν πρὸς ὑπόμνησιν. Κατηγορίαι, ἀντεγκλήσεις, προτροπαὶ πρὸς καταψήφισιν κτλ. δὲν δημοσιεύονται.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΣΑΝ ΟΝΕΙΡΟ

Ὁ ἥλιος χανόταν σιγά-σιγὰ σκορπώντας γύρω του ἕνα γλυκὸ κοκκινωπὸ χρῶμα.

Ἀλαφρὸ ἀεράκι ἐρρυτίδωνε τὴ θάλασσα καὶ μερικὰ πουλάκια πετοῦσαν βιαστικὰ γιὰ τὶς φωλιές τους. Ἀκουμπισμένος στὴν ἀκρογιαλιά, κοίταζα πρὸς τὸ μέρος τοῦ λιμανιοῦ. Κάτι προσπαθοῦσα νὰ διακρίνω ἀνάμεσα στὶς πολλὲς τρίχρωμες σημαῖες, ποὺ στόλιζαν τὰ κατάρτια τῶν καραβιῶν.

Σὲ λίγο, στὸ βάθος διέκρινα καὶ μιὰ γαλανόλευκη, τὴ μόνη μέσα σὲ τόσες Ἰταλικές, ποὺ τὴν κυμάτιζε γλυκὰ ὁ ζέφυρος. Μιὰ συγκίνηση μὲ κυρίευσε. Βυθίστηκα καὶ τὴν κοίταζα για πολλὴ ὥρα. Μὰ ξάφνα ἕνας κρότος κανονιοῦ καὶ ὁ ἦχος μιᾶς σάλπιγγας ἐτάραξε τὴν βραδιανὴ γαλήνη. Τινάχθηκα ἐπάνω χωρὶς νὰ θέλω, ἐγύρισα κι' ἔβγαλα τὸ καπέλλο μου. Ἦταν ἡ ὥρα ποὺ κατέβαζαν τὴν τρίχρωμη σημαία. Ἀναγκαστικῶς ἔπρεπε νὰ δείξω σεβασμό. Ἕνα λεπτὸ ἐβάσταξε.

Ἔπειτα πάλι γύρισα καὶ βύθισα τὸ βλέμμα μου στὸ βάθος τοῦ λιμανιοῦ. Ἀλλ' ἕνας ἀναστεναγμὸς βγῆκε ἀπ' τὰ στήθη μου καὶ τὰ μάτια μου γέμισαν δάκρυα.

Κάποιο ναυτόπουλο εἶχε δεχθῆ τὴ γαλανόλευκη γλυκὰ στὴν ἀγκαλιά του.

Ρόδος

Μυστηριώδης Ὑπνωτιστὴς

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ὁ Μπαμπάς: — Γιατί, Τάκη, ἔχουμε αὐτιά;

Ὁ Τάκης: — Γιὰ νὰ μᾶς τὰ τραβῇ ὁ δάσκαλος.

Ὁ Μπαμπάς, χαμογελῶντας: — Μόνο;

Ὁ Τάκης: — Ἔ, κάμμιὰ φορὰ κι' ὁ μπαμπάς.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πολ. τῆς Πατρίδος

* * *

Ἐγκυκλοπαιδεία.

—Γιατί οἱ σεισμοὶ αὐτοὶ λέγονται *τεκτονικοί*;

—Γιατὶ χαλοῦν τὰ σπίτια καὶ βρίσκουν δουλειὰ οἱ τέκτονες.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυστηρ. Ὑπνωτιστοῦ

* * *

[illegible] ποὺ πρώτη φορὰ [illegible] ἀπορεῖ: [illegible]

Κι' ἡ Φώφη:

—Μὰ γιατὶ ἐγὼ γεννήθηκα [illegible] Φίληρο!

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Παναχοῦ Παρ[illegible]

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΥΠΟΜΝΗΣΕΙΣ

Η ΑΤΞΗΣΙΣ ΤΗΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου, ἀρχομένου τοῦ 46ου ἔτους τῆς «Διαπλάσεως» ἡ συνδρομὴ τοῦ Ἐσωτερικοῦ αὐξάνει εἰς 40 δρ. ἡ ἐτησία, εἰς [illegible] δρ. ἡ ἑξάμηνος καὶ εἰς 12 δρ. [illegible] τρίμηνος. Ἡ τοῦ Ἐξωτερικοῦ [illegible]νει ἡ αὐτή. Ὅσοι ἀνανεώσαν ἤδη κατὰ τὸ παλαιὸν Τιμολόγιον, παρακαλοῦνται, ὅταν τοὺς δοθῇ ἡ καιρία, νὰ στείλουν καὶ τὸ μικρὸ συμπλήρωμα.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ

Κατὰ τὸν Ὁδηγὸν τοῦ Συνδρομητοῦ, ὅσοι θέλουν νὰ διατηρήσουν τὸ ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν ὡς τώρα καὶ ποὺ ἡ ἰσχύς του τελειώνει σήμερα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος ὡς τὴν 31 Δεκεμβρίου τὸ βραδύτερον. Μετὰ τὴν προθεσμίαν αὐτήν, δὲν ἐγγυῶμαι σὲ κανένα ὅτι θὰ εὕρῃ τὸ ψευδώνυμόν του ἐλεύθερον. Ὑπενθυμίζω ὅτι τὸ δικαίωμα τῆς ἀνανεώσεως ἢ ἐγκρίσεως ψευδωνύμου εἶναι 5 δραχ.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1923

Τώρα ποὺ ἐτελείωσε τὸ ἔτος μας, ὅσοι θέλουν νὰ συμπεριληφθοῦν στὸν διαγωνισμὸν τῶν Εὐσήμων τοῦ 1923 πρέπει νὰ μοῦ στείλουν λεπτομερῆ Σημειώσεις ὅλων τῶν Εὐσήμων, ποὺ ἐπῆρα ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1922 μέχρι 31 Νοεμβρίου 1923. Ὁ Ὁδηγὸς λέγει πῶς πρέπει νὰ εἶναι συντεταγμένη αὐτὴ ἡ Σημείωσις, ποὺ πρέπει νὰ τὴν ἔχω μέχρι τέλους Δεκεμβρίου. Ὅπουος δὲν στείλῃ, δὲν θὰ [illegible] φερθῇ στ' Ἀποτελέσματα.

Θὰ μὲ βοηθήσουν πολὺ εἰς τὴν ἐξέλεγξιν τῶν Σημειώσεων καὶ τὴν σύνταξιν τῶν Ἀποτελεσμάτων, ὅσοι θὰ ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ κάμουν καὶ μίαν Γενικὴν Στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων τοῦ 1923.

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΟΥ 1923

Ὁ λαμπρὸς Τόμος τῆς Διαπλάσεως τοῦ 1923 τελειώνει σήμερον καὶ θὰ εὑρίσκεται σὲ λίγες ἡμέρες εἰς τὸ Γραφεῖον μου καὶ εἰς τὰ κεντρικὰ Βιβλιοπωλεῖα. Μὴ λησμονεῖτε ὅτι εἶναι τὸ ὡραιότερον δῶρον τῆς Πρωτοχρονιᾶς.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

Ἀπὸ τοὺς [illegible]

1.—«ΦΑΝΤΙΣΤΙΚΟ ΤΟΥ [illegible] [illegible] στόρημα τοῦ Λοχαγοῦ [illegible] ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ.

2.—«ΑΝΘΟΥΛΑ», μυθιστόρημα τῆς Κας Α. [illegible] κατὰ μετάφρασιν ΑΡ. Π. Κ. καὶ ΓΡ. Ξ.

3.—«ΟΙ ΨΕΥΤΙΕΣ ΤΟΥ ΜΥΓΧΑΟΥΖΕΝ», τῆς ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑΣ.

Καὶ τὰ τρία πλουσίως εἰκονογραφημένα.